

БОРИС ГАМАЛЕЈА

ТЕЛО КОЈЕ ПОСТАДЕ РЕЧ

ПАСХАЛНИ ХЛЕБ
ИЛИ МОЛИТВА НА СВЕТОЈ ГОРИ

Небо! Твоје догађаје стачемо у епитафе
сада већ из врчева злато
хриди пошлих у риболов за зраком зеленом
ко што неограђени народ неки
пушта да једна кроз другу протичу
земље на светога Ђорђа
затвора више није без крста ни гомиле
смрт односи своје собе за посете

У очима твојим се богови гнезде – душини ветра ударци
и пев кападокијских голубица
у теби море обрће своје године службе
и троши спруд нескратива рока
до самога врха је читава смеса кукуљица
колена чуна које фанжан ућуткује
јукулеле сановних стабала
и зечева-муња избачених
у црне рупе некога града у свитање

ПТИЦА ОВДЕ СЕ ГАСИ А ПОНОВНО ТАМО ПАЛИ

Ангела пруга рујна... изба носталгије...
звечкање кључева одјекује до баште
остадох са мачком што певала је
„Месечино... пази се...”

пробуди се
певао је глас тужни
у тами само постоји злато ромба
то је филм Тарковског

међу облацима
полулук врхова још се креће
то је опера Мусоргског

то је зора сасуд белоушки митских
и ноћи нуклеарних показатеља

док се возих у правцу Истока
звање... звање...
миропомазање крајње...

У ДАТУЛАМА ПОЗЛАЋЕНОГА ВЕТРА

Твоја су крила изгубила име шуме
као и ја дно неба
то захтевају дуготрајне
околности
окупљене главама птичијим
повисити такве захтеве!

Уверен да ћу те срести тамо идем
није то одвећ жарка жеља
нит прави солилоквиј
поспешити свечано одржавање
датума неминовних
ништа није немогуће
еуфоричним метафорама

ФАНЖАН МИСЛИ –
ЗАНААР¹ МЕЋУ ПЕВЦИМА
(избор)

Праисконска тамаринда из које Југ изниче
ето певаца моје оностраности јутарњега поја
да постави пред тобом се питање царства
као слика која саму себе дочарава

*

Сан или будност
видовитост на врхунцу свом
црну кокош ноћи боле леђа
(наше су очи одвојено угледале ствар исту)
вели припоји себи украс од река
како би искушала трому шуму чкаља
ноћу вода ослобађа разјапљено небо
душа слази у своје уроте

безумниче који не знаш да ти сам си путовање

кукурукику

*

Ноћ смрскана тело је које постаде реч
слеме! Бог себи справи бубањ од ђаволје коже
(хајде да се изгубимо у игри обрнутих вредности)
најозбиљнија питања заодевам бојом острвља
еклектизам! спора експлозија дна вртаче...
припијам уз идеал своја најранија сећања

нек ветар уз тебе веже вајкадашњи иланг
љубав шта год да деси се

као певац на обали реке
волећу те све до муља на дну душе
толико сам пута у постељи твојој скривао свој обрис
натапај ме сенком као купину

¹ Бог, на малгашком.

изрази ме
оголи
кроз ударе мора
и упитни гребен
(зар опет купина?)

„... *йийи*ања се кроз *йовесй* не *йонављају* више не*й*о лица *људска*”
Ж.-Л. Наси (Заборав филозофије)

теби је дакле нови програм потребан
Смисао... смисао... учинићемо да смисао се збуде...

*

сиви крсту
мој labarume

пространије но што мисли се тело настањујемо
премда нам даљине нису осигуране

*

вољена живеше по поретку небеском
језиком тајним јој ватра говораше
певца кукурик пропис је будио
да ли је могло да се предвиди
то горе било је од силовања тврдом речи
неко јој шану дођи драга

и већ се зачу црни мешач карата
с мора ваша лица мртвих сателита
мозгови ваши хоботница у белини солана

*

певаш док дете у суседној соби плаче
прелазимо с језика на језик
опет иштем смисла за оно што ту зби се
праћка неке звезде разби ми памћење
изгубљена деца танани хор
пуца ми душа

*

Бог тај који час горе час доле меша мој је
зар не мајсторе Екхарте? С ону страну
себе сама
не стрепећи да ово могло би оно да постане
коме да снева запада услед тих преокрета
мој је мој Бог тај
који од смрти наше мрешкање звезда ствара

*

шта је
Боже многоструки
творче влашића
утопија?
шума, са свим својим преобиљем?
јасмин архипелага што на апсолут мирише?
или у мојој души
та несносна несаница оних који
лишени су памћења
дах који подиже острвски раст
светлосна тачка
која граничи се с магеланима
ноћна литургија
која непогрешиво изабира свеца
(то не још
Недељу птица)
ноћ повлачи се а она још ту је!
и на заљубљеној грани
уздиже своје биће на рачун основе...

Превео са француског
Борис Лазих